

Szalai Zsolt

A falusi androgün

vidéki filológia

rózsaszín egyberészes csak alsónak,
férfire, durva egy kicsikét – azért
maradsz és kivárod, a hiúság
a maradvány tartást kioldja-e?
A keresztpántos papucson a virág
zavartan bólogat, hintáztatják a Dezsőt.

Két fröccsért és egy jó hubiért
csak az ingét fordítja ki, nem tiszta,
de a gallér kemény, szikár felsőtestén
az ősz szőrzet nem sejteti a kibolyhosodott
melegítőt, a szembeforduló sasos csatot,
az övvel csípőre erősített sötétkék nadrágot,
az aranyszalagokkal átkötött nejlonharisnyás bokát.

A falusi androgünhöz minden elér és azonnal mítosz,
nevet és helyet nyer, a világba passzintja,
a szótárba felveszi azt, amit és ahogy ért.

(könnyen lehet, Andinak hív
és naptárba saccolja neved)

Tektonikus és tengeristenek, hölgyike-nimfák
az első és második tó körül, kutyuli fajzataikkal
jáspist és gránátot hoznak fel a bánya vizéből;
ő oda nem, sem az első, sem a második tóba,
nem mutatja meg a fürdőruhát, inkább hétfőig
nem jön, vasárnap van, különb, nagyobb ő annál.

Ő Dezső, a nagyokat kerülő, akit megvert
az uszályt zátonyra futtató Tengerész,
mert hajóvonták találkozása
hableányozás közben
szerinte nem lehet
mindig tilos,

a Dezsőt,
aki a part mellől figyel,
tetteti a hülyét, pedig csak Dezső,
csak kísérgetné biciklin a megvárni vágyott hölgyikét.

Így volt, a történetekre mindenki emlékezteti egymást.

Pult mögött kallódó jegyzetek másolatát fejből
olvassák elő, felajánlják a Dezsőt, beavatják
a prózapoétát, ajánlanak, ajánlkoznak,
karakterek, igazi figurák,

áldoznak ennek a földnek és víznek,
értelmet morzsolnak, hangulatot löttyintenek
a nyáresti fantáziába, jóslásba süppedt visszajárók.

És érezzük a mondat fájdalmát,
az ismétlés könnyűségét,
tudjuk a másítás
önző vágyát,

ahogy felállsz és felejtet az első tavat,
szedelőzködnek a hallgatók öregek is,
ahogy kilépsz, még mormolnak, hümmögnek,
majd a lépcsőn felejtet a második tavat is,
kicsit még óvnak agg, gyűtt és származott titánok,

fröccsöntő és sörrentő megtörténtetők;
a csatornát megkotorni és elvezetni
kár, hogy felesleges;

a tavakat nem táplálja folyó, amit belemostok,
oszlik a felszínen, mállik a fenéken,
a felkavart anyag ülepszik,
de foltot nem hagy,

se fecskén, se bikinin